

Hűvös eső

Szabad vagyok, enyém a világ! Egyedül az enyém. Egyedül? Egyedül vagyok. Elöttem három szépen metszett pohár, félig töltve borral. Zöldszilváni. Ez áll a palackon. Hamutartóban körömgig elszívott cigarettavég-halom. Éttermi csend. A motoszkáló pincéren kívül egy lelket sem látni sehol. Monoton esőkopogás. Víz-buborékok. Az ablakot letörölhetné valaki, behomályosodott. Pedig olyan jó ki-kinézni. Hogy miért? Semmiért. Különbén is teljesen üres az utca. Esik. Őszi eső. A szemben levő áruház kirakatában ott áll egy kiszebábu. Hogy kerülhetett oda? Haj, kisse, haj! Valami szimbólumféle akarna ez lenni, vagy csak szimpla, erőszakolt dekoráció? Mindegy. Hátra kell dőlni a széken, a könyöklés hosszabb idő után fárasztó. Minden kocsis elhajtja egyszer az évekig szorongatott gyeplőt. Fáradtságában vagy unalmában. De az is lehet, hogy hirtelen támadt ijedtségében, esetleg azért, mert játszani szeretne, s szabaddá akarja tenni a kezét. Ez van. Három pohár bor. Három félpohár bor. Amelyik érintetlenül áll, az volt a Zsuzsáé. Utálta a bort, amióta csak emlékszem mindig is utálta a bort. Talán éppen ezért kellett ma zöldszilvánit rendelni? Minden aprósággal kontrázik, akciózik a tehetetlen ember kétségbeesésében. Piros fénycsomó egy pocsoltyában. Aztán zöld, sárga. Felgyújtották a neonokat. Mert az esték mindig könyörtelenül megérkeznek. Rágyújtani, megint rágyújtani! Egyetlen Fecske maradt csak a doboz alján, keresztben eldőlve. Egy cigarettá keresztben eldőlve. Magam vagyok! Magam vagyok! Ez is egy tartalom, nem is túl lapos gondolat. Magam vagyok! A pincér szalvétákat hajtogat; ahogy be-esteledik, jönnek majd a vacsorázók, az esti menüsök. Rettenetes lehet estéről-estére ötötvenes előfizetéses menüt vacsorázni. Ötvenfillér helybenfogyasztási pótdíjjal. Jól ismerem ezeket a vacsorázókat. Magányos emberek, albréletből, munkásszállásokról. Meg ki tudja még honnan. Kispénzű magányos emberek. Ha pénze van az embernek, nem lehet igazán magányos. Hm! Gyöngé, buta vigasz. Pénz, igen az van. Elállhatna már az eső! Csuromvizesen érkeznek az első vendégek. Szőke, dundi nő telepszik le a szomszéd asztalhoz. Egyedül. Pont szembe ül. Autók spriccelik a vizet. Három fekete Volga. Ma az az igazi menő nálunk, aki minimum fekete Volgával közlekedik. Elnökök, igazgatók, titkárok meg ilyesmik. Persze ez csak ebben a városban érvényes tétel. Pesten egészen másképp áll a dolog. Szinte idehallani az ablaktörők surrogását. Zsuzsával azóta elindult a vonat. Vissza a faluba. A vidéki birtokra! Haza. Talán véglegesen. Holnap a kert végében lemegy a folyóhoz, odaáll a meredek partra. A folyó szürkészöld. Kis halak rajzanak oda a lábad elé, ha beleköpsz a vízbe. Zsuzsa nem köp, elmélkedik életről, halálról. A túlsó parton, „túl a vízen” nagy libacsapatok fehérlenek. Lusta libák. Állnak, tipegnek, majd egy-kettő lomhán nekilendül. Futnak utánuk a többiek, ritka falusi ünnep, felszállnak. Gyönyörű látvány, ahogy repülnek a libák. Húznak a folyó fölött hosszan, aztán rikoltva, csapkodva ráereszkednek a vízre. Libegve úsznak lefelé a Cserkészfüzes irányába. Mi-

lyen nevetséges ez az elnevezés! Cserkészfűzes? Mikor csupa nyárfa van ott. Zsuzsa ott szeretett feküdni az ezüsthomokon. Fölöttünk templomorgonaként zúgtak a nyárfák. Forrástiszta volt a víz, egy kisfiú — vízbehajló öreg fán guggolt — öklömnyi kis fényes halat fogott. Bosszankodva csóválta a fejét, mint a felnőttek, mikor vízszadobta a vízbe. Zsuzsa átszellemülten nézte, majd átölelte a nyakam.

— Akarok tőled egy ilyen édes, szőke gyereket.

Nevetnem kellett. Zsuzsa hirtelenszőke kontyán csillogott a napfény.

— Két ilyen szép fiúgyereket szülök neked. Egyszerre! Jó? Ikreket. Ikreket akarok.

Szép nagy homlokán, fürgé gyík, finom ránc futott keresztül. Összeszűkült a szeme.

— Nem akarod? Ne neved ezen! Te!

A szilvaskertek fölött kilométernyi messziségből odalátszott a református templomtorony. Harangoztak. Temetésre. Zsuzsa tudta, kit temetnek. El kellett menni arra a temetésre. Ötvenöt évesen halt meg Ferge bácsi, a falu legolcsóbban dolgozó susztere. Kicsi, szűk volt az udvar, alig fértek el a gyászoló rokonok, ismerősök. Gorotny tiszteletes úr beszélt. Nem mennyről, pokolról, nagyon is evilági dolgokról prédikált. Átszellemült demagógia! Megbocsássunk-e mindig az ellenünk vétkezőknek? Miért volt kulák Ferge János? Hét hold föld, ócska kaptafa. Ez volt a birtoka. Kitől vette el a kenyeret? Pirosra hevülten kérdezett szónokolt a pap. Tátott szájjal hallgatták a aszszonyok, nem hallottak még ilyen búcsúbeszédet, az emberek lesütött fejjel sunyítottak, érezvén, tilos dolgokról esik szól. Arra gondolhattak: nem idevaló ez! Gorotny szónokolt. Drága testvéreim! Cséplés után nyolc nappal az utolsó zsák búzát is elvitte az a teherautó a Ferge portáról. Mindenki tudja, hogy Ferge Janos agyvérzést kapott. Ne kérdezzük, ki küldte rá a halált?

Zsuzsa lábujjhegyre állt. nyújtózkodott. gebeszkedett. Lövendi János tanácselnök felegyenesedett. Elindult a kapu felé. Minden szem az ő lépéseit követte. Árván állt a szerű végén egy nagy búzaszőke szalmakazal. Feljebb zsuptetős disznóól, vécé. A vécé ajtaja felszögeezett zsákdarab, szakadozott, durva lepedő. Két öreg akácfa. Gémeskút. Kőkolonc. Virág, gyümölcsfa sehol.

Ferge Jánosné könnyörögve nézett a papra könnyein át. Gorotny tiszteletes úr csak beszélt. Habzott a szája, fröcskölt a fegyelmezetlen nyál. Hosszú haja csapzottan lógott a szemébe.

Zsuzsa csak a halottra gondolt, gyönyörű volt, ahogy állt mellettem elrévedező tekintettel. Könnyek csillogtak szemesarkában, szája nedvese-fényesen duzzadt. A házfalra, közvetlenül a kapubejárat mellett fel volt szögezve egy megbarnult, ócska cégtábla. Festett férfi, női cipő, bugyosszárú csizma. — hogy csilloghatott valaha ez a fekete zománc-, s alant az írás: Ferge János cipészmcster.

Évekkel ezelőtt Zsuzsa majd mindennapos volt az öreg suszter házában, akkor még itt laktak ők is az Égett utcában. A szomszédos házban. A temetés még nem ért véget, amikor Lövendi József megjelent a kiskapu mellett, s a palánkra támaszkodva állt meg a párttitkárral és egy egyenruhás rendőrrel az oldalán. Zsuzsa felkapta a fejét, indult, menni kellett vele. Oda a kis csoport elé. Szembe a párttitkárral. Fiatal ember volt, magas, kövérkés arcú, amolyan falusi főbika típus. Zsuzsát is életveszélyesen kerülgette akkoriban, amikor Zsuzsa lett a községi DISZ-szervezet titkára.

— Mit akarnak itt Kálházi elvtárs?

Ez a Kálházi később tanácselnök lett a faluban. Lövendi meg párttitkár. Helycsere! Valamilyen súlyos kárt okozó olajmanipuláció miatt kerültek börtönbe 1955-ben, Lövendi Bertalannal, az olajütő akkori vezetőjével együtt. Kálházi ránézett Lövendire, megvonta a vállát, nevetett.

— Jöttünk a temetésre. Jó emberünk volt nekünk az öreg Ferge. Vagy nem?

Zsuzsában felforrt a düh. Azon a nyáron érettségizett. Hitt magában, erejében. Együtt járt gimnáziumba Ferge Irénnel, tudta, ismerte, mennyire barátja a családnak Kálházi. Megölte volna az öreg Fergét egy kanál vízben is, mert az nem adta hozzá a lányát feleségül. Irénnek teljesen mindegy volt ki jön, férjhez akart menni tizenhat évesen, csak hagyják már békén őt a tanulással.

— Másvallású, részeges, nem aqlak hozzá —, tiltakozott az öreg, mikor Irén, ahogy a második év vége előtt kimaradt az iskolából bejelentette, hogy Kálházi Dezső felesége lesz. Irén belenyugodott a dologba, — nem volt éppen Júlia alkat, — Kálházi nem. Ferge János magánkisiparos és földtulajdonos kuláklísta-ra került. Két év telt el azóta. Ferge János halott. A pap mondja fölötte a búcsúztatót. Kálházi kacag, hahotázik az alacsony palánk kerítés mellett. Mielőtt megakadályozhattam volna, Zsuzsa jobbról is, balról is arculcsapta Kálházit. Még annyit tudott mondani az elképedt csoportnak, hogy másnap bejelenti az ügyet a Megyei Pártbizottságon, aztán zokogni kezdett. Ráborult a palánkra, úgy sírt. Nem lehetett megnyugtítani. A temetés rendben befejeződött. Kálházi, mint a község párttitkára nem javasolta Zsuzsa egyetemi felvételét. Azt írta róla kéretlen javaslatkiegészítésként, anarchista, nem lehet tanárként a társadalom nyakára szabadítani. Így aztán Zsuzsát csak egy év múlva vették fel az egyetemre, amikor Kálházi Dezsőt, mint olajban úszó hájfejet ábrázolta a Ludas Matyi karikaturistája. Mennyit neveltünk ezen Zsuzsával! Tizenkét éve, hogy odajött ő is egyetemre, Pestre! Micsoda tizenkét év volt!

A szőke nő lassan megszárad a szemközti asztalnál. Folyton a pincérnek integel. Helyes, babaarcú, kékszemű lány. Azon gondolkodhat, egyedül vagyok-e, vagy egy percre tüntek el csak a partnerek. Talán túl kövér és alacsony ez a leányzó! De olyan mindegy. Soha más, soha Zsuzsa után. S Zsuzsával robot a vonat hazafelé. Abból az ikerszülésből nem lett semmi. Zsuzsa úgy gondolta, hogy az egyetem után néhány évig még ne legyen gyerekünk. Örülünk az életnek, a munkának. Egy abortusz 1959-ben egy hatvankettőben, egy 1965 januárjában. Egy, kettő, három. Zsuzsa akarta így. Ellenkezni kellett volna. Dehát a mozgalom! Zsuzsa a bölcsész diploma megszerzése után egy évvel a KISZ megyebizottságra került. Egy évig tanított ugyanabban a gimnáziumban, ahol maga is diák volt annak idején. Aztán kiemelték. Éppen idejében, mert állandó hányigere volt attól, ami a nagy gimnázium tanári szobájában történt. Örült az új munkahelynek, lelkesedett. Kultúros lett. Egy megye KISZ kulturális életét kellett irányítania. Komolyan vette. Tervezett, agitált, szervezett. És utazott, állandóan utazott. Az élet csodálatos, mondogatta esténként, ha végre hazakeveredett. — Nincs igazam, férjem uram? Tttte! Van mindenünk, ami az éléhez kell. Hát igen. Szerelem, munka, hit, s nem utolsó sorban remek lakás. Ez volt. Két szoba összkomfort, modern szuperberendezés. Csak egy gyerekágy hiányzott nagyon. Nekem. Volt egy töröttlábu bölcső Zsuzsáék régi padlásán. Ebben az évben került elő augusztus nyolcadikán Búcsúkor. Nagy sátoros ünnepekre sose volt jó hazamenni Zsuzsa szüleihez, de a búcsú, ez mind közül a legfontosabb, teljesen elviselhetetlen volt. Minden közeli, távoli rokon összegyűlt ilyenkor az ünnepi ebédre. Pokolian nehéz végigülni egy ilyen ebédet. Testvérek, unokatestvérek, sógorok. Kö-

zös gyerekkor, szétvált utak, vagy másik verzió — tők isméretlenség. Idegenként ülnek egymással szemben; Zsuzsa, főmérnök feleség, tanárnő és Erzsi, a háztartásbeli, az otthonélő unokatestvér. Képtelenek beszélgetni. Zsuzsa teljesen hátradőlt a székével, rá kellett szólni, hanyatt ne essen. Hintázott. Az ebéd olyan volt mint egy lagzis vacsora. Hosszú, fárasztóan telített. A töltöttkáposztánál Zsuzsa a társalgás középpontjába került. Arról példálózott mindenki, mikor lesz már gyereke. Merthogy rohan az idő, ugye. Zsuzsa kényszeredetten nevetett, aztán pislogott körül, hátha megvédené valaki. Csend. Mit lehetett mondani? Hallgattam én is. Kínlódva mosolygott Zsuzsa a bölcs gondolatok hallatán, eszébe sem jutott még, hogy aznap fogunk először válásról beszélni. Este bába kellett menni. Szabadtéri bál volt az iskola udvaron, és természetesen gitárzenekar szolgáltatta a zenét. Zenét? Valami monoton zsongás, fárasztó ritmikus zaj, zene-bona olvadt le a hangszórókról. Kezdetről fogva hülyén éreztem magam. Tíz óraker a szívüdviben berecsogte valaki a nevemet. Szűcs Dániel főmérnök úrnak küldi sok szeretettel, a régi emlékek melegével, egy elfelejtett lány. Egy ökor, akartam mondani a hülye szövegre, de gondolkodnom kellett, Zsuzsán kívül egyetlen lányt nem ismertem ebben a faluban. Felhangzott a szám: „Ne gondold azt, hogy tied a világ.” Zsuzsa gúnyosan kacagott. Rosszul esett ez a nevetés. Szóltam volna épp, de lekérték. Egy ismeretlen egészen pisze, zöldpulóveres fiatalember. A templomkerítés mellett, a sűrű sövény előtt padok álltak. Nézőknek, pihenőknek. Leültem az öregasszonyok közé. Zsuzsa eltűnt a forgatagban. Hátamra tapadt az ing, kellemes hűvösség áradt a bokrok közül. Kívülről látszott csak, micsoda porkavargásban topognak a táncoló párok. Fullasztó ez az egész. Az iskola hófehér falára erősítették fel a hangszórót. Pont szembe volt velem. Valahol a tömegben felvillant Zsuzsa szőke haja, kacagó szeme. Örültem, legalább ő jól mulat. Délben elkésérették ezzel a gyerek-sürgetéssel. Lerohant a kerten át a folyóhoz, a legmeredekebb partrész fölött megállt, bámulta a vizet. A libákat, ahogy lustán bókászta a tulsó parton, a fővényes homokban.

Mostan legalább jól mulat, kacag. Fölengedett. Holnap reggel végre hazautazhatunk innen. Hogy szerettem pedig valamikor ezt a falut! A kijáratnál a legfiatalabb sógoromat látom átnyomkodni a tömegben sörös üvegekkel megrakodottan. Száll a por, száll az ének. Zúg a fejem ettől a muzsikától. Zsuzsa halad át a kijárat embergyűrűn, nyomában a pulóveres fiatalemberrel. A büfébe mehetnek. Hadd menjenek. Megszomjaztak. Persze Zsuzsa szólhatott volna nekem is. Apróság. Másra kell figyelni. Izzadt háta, hónaljok, homlokok. Tapadó zsíros tenyerek. Egy csizmás öregember ugrál elém feleségével. Csárdásznak. Öregek „ki mit tudja.” Fel kellene kérni valakit, teljen az idő. Bepréselődni a táncolók közé. Mindenki összeütközik velem. Mindenki más irányba mozog, mint én. Hol a feleségem? Hátam mögé lopakodott, mellettem áll. A zöldpulóveres fiúval.

— Szia, öreg. Ittam. Csuklik a szeme.

— Mit ittál? Kötelező finom udvariasság, elnéző mosoly.

— Konyakot. Vele ni. Meghívott. Konyakokra. Baj? Kislányosan kuncogott, aztán furcsa hideg fény villant meg a szemében. Egyetlen kézmozdulattal elküldte a fiút. Tanítványom volt, mondta és belémkarolt, cipelt ki az utca felé. A kövesúton megállt. Nem nézett a szemembe.

— Ma mindenkit jobban szeretek nálad. Ószinte szó, ez van. Lassan elindult mellettem, lehajtott fejjel, ferde vállakkal. A bál zaja rácsavarodott mindenre körülöttünk, éles kés kellett volna, lefejtetni, legalább magunkról.

— Mit jelentsen ez? Hülye kérdés volt, tudom.

— Ne nevetess! Ha tudnám!?

Két kerékpáros jött szembe velünk. Elvakított a fény. A kis semmi dinamó fény. Próbáltam nyugodt hangon beszélni. Szenttelenül, frappánsan.

— Akkor én elválok tőled, kicsikém.

Megvonta a vállát. Meglátjuk. Hazáig egy szót se szóltunk. S a másnap reggeli elutazásnál is olyan volt minden, mintha az előző este semmi nem történt volna. Zsuzsa, s a levegő körülötte pont olyan volt, mint házasságunk nyolc éve alatt bármelyik hajnali utazáskor.

Zsuzsa most is hajnalban érkezik haza. Kihalt, csendes udvaron toporog majd, amíg ébred a ház, nyílik az udvari ajtó. Röpül vele a vonat. Zuhog ez az átkozott eső. Folyton esik. Már zsúfolva az étterem vacsorázókkal. Az előfizetéses vacsora: tarhonya marhaszelettel. Sörét, tevehús. A szőke, dundi nő szemben már a harmadik féldecit rendeli. Nyilván még mindig melegítőnek szánja az elázás után. Kinyílt az arca, mint a rózsa, piros. Mosolyog folyton mosolyog. Elvitettem a pincérrel a fölös két poharat, amikor a második üveg zöldszilvánit rendeltem. Szórakozottan, vagy inkább bambán nézek a bejárati ajtóra, hátha mégis csoda történik. Nem ment haza. Hazament. Az ajtón behúzottnyakú, bőrigázott vacsorázók érkeznek. El kell menni innen valahová. Kimenni az esőbe. Hűvös símogatás. Szemben autók. Üres, széles út. Fasor két oldalt. Aztán párhuzamosan haladó lány. Szó nélkül jön, két — három méternyire oldalt. Mint egy oldalazó kutya. Mit akar a kis malacfejű? Négy cipő cuppog. Menjen a fenébe. Sok-sok víz. Kurva lehet. Ócska kurva. Mind a négy cipő elázott. Esőfüggöny. Minden villanyoszlopnál meglebeg. Kutyaugatás. Zsuzsával robban a vonat valahol. Nem lehetett elfelejteni azokat a szavakat. Ma mindenkit jobban szeretek nálad. Vannak hazug pillanatok. Hazug hangulatok. Lehetnek. Nem, nem. Véletlenül nem mond ilyeneket az ember. Zsuzsa azután az este után ugyanolyan akart lenni, mint azelőtt. Szerelmes asszony. Látszatra. Vagy valójában? Örjítő állapot volt. Nem lehetett így élni. Ma mindenkit jobban szeretek nálad. Mindenkit. Mindenki mást. Negyvenegy napja. csak ez a mondat. Tökéletes harmónia. Tessék. Feloldódás a másikkban, feloldódás a levegőben. Csakhogy vége van. Az út monoton surrogással megy vissza-vissza a város felé. Temető. Óreg hársfák. Zuhog az eső. Nagy deszkapalánk. Zsuzsa nagyszerű nő volt. Zsuzsa. Erdőszél. Villamos végállomás. Oldalt, mint egy óvatos kutya, halad az a teljesen elázott lány. Az eső súlyától görnyedten, előredőlve megy, feltámadt a szél is. Mit akar? Hiábavaló minden. Zsuzsa elvesztése nem kutyaharapás. Tizennégy év. Nem volt még egy ilyen szerelem. Tizennégy éven át egyforma lobogás. Bele lehet ebbe fáradni talán? Szerelem? Soha, soha senki más. Zsuzsa nem változhatott meg. Külseje is pont olyan mint tizennégy éve volt. Azon a délutánon ott a vonatban. Az első találkozáskor. Bejáró gimnazista volt. A diákkocsiban a fiúk lehúzták az ablakokat, és két nem egymásmelletti ablakon kihajolva köpködték egymást. Gimnazisták, ipari tanulók. Harsány nevetés kísért egy-egy litalálalatot. Zsuzsa egy sarokba húzódva olvasott, sötétkék iskolaköpeny, vakító fehér gallér volt rajta. Arca elámuló, komoly, mégis rendkívül kedves. Micsoda szentségtörés volt, amikor a köpködés hevében egy krákogva felszívott takonycsomó a vállára esett. Sírva fakadt. Meg kellett pofozni azt a tökéletlen állatot, aki leköpte. Igen, Kutyi volt a neve, Zsuzsáék utcájában lakott, második gimnazista volt akkor, s ötvenhatban — ekkorra már kibukott az iskolából, fő felhajtó volt a faluban. Volt egy galerije, hangoskodva, hözöngve tiltakoztak a gyűléseken a Rákosi-féle önkény ellen, — hol

volt már akkor Rákosi —, gyűlés után borházakat feszítettek fel a pincesoron, bort, kislevelet, kapát, korsót kerestek. Meg mindent ami mozdítható. Sohasem derült ki azóta sem a faluban, hogy ők voltak a fosztogatók. És az sem, hogy félév múlva megöltek egy öregembert, aki szőlőcsősz lévén, megtudott a dolgaikról valamit. Özvegyasszonyok, öreg magányos emberek padlásáról loptak szalonnát. Kun Albert bácsit a folyó jege alá befagyva találták meg egy reggel a gallygyűjtő cigánygyerekek. Zsuzsa akkor már a második évet végezte az egyetemen. Csaknem az egész telet otthon töltötte abban a tanévben. Nem akart ott lenni Pesten, a kétségbeesés haza vitte. Azt írta akkor egyik levelében: az a legrettenetesebb, hogy egyszerre, mintegy varázsütésre kellett sok-sok emberben csalódnia. Ezt nem bírta elviselni. Egyedüllétre vágyott. Leballagott dél-előttönként a kertvégebe, a folyópartra odaállt a legmeredekebb partszakaszra és nézte a vizet. Köd, szürkesség, levegőtlenység mindenütt. A fák megkopaszodtak, A legelőn keresztül haladó szekér tengelyig süppedt a sárba. A szekéroldalról az ostorával integetett valaki. Zsuzsa nem integetett vissza. Hallgatta a harangszót. A falusi templomokban mindig harangoznak valamiért. Vagy valakiért. Hemingway volt Zsuzsa írója azon a télen. Hősöket, erős férfiakat kellett találjon valahol. Rám ilyen téren soha nem számíthatott. Sodródó ember voltam világéletemben. Nem lehetett tőlem nagy tetteket várni. valami mást. Nem. Nekem általában mindig egyezett a véleményem a többség véleményével. S ha nem egyezne tudatosan keresem az egyezést. Nem voltam mindig ilyen, ilyené nevelődtem felnőtt koromban. Mióta okos fiúként tartom számon magam. Mióta tele van jó pénzzel a zsebem.

Le kellene feküdni ezzel a nemtomkicsodával. Itt jön mellettem rendületlenül. Zsuzsa messze van, és akárha halott is lehetne felőlem már. Engem nem lehet nem szeretni, egy percre sem. Körbe mentünk a kiserdőn, villamos végállomás. Megint. Végállomás. Kiszállok a buliból. Itt van velem ez a nő. Egy méterre áll tőlem. Velem is van, nincs is velem. Villamos döccenések, leszállunk valahol. Együtt. Egy vaságy, csupasz matracokkal.

— Vagy felveszem ezt a fürdőköpenyt, vagy ez lesz a lepedő? Szőke kis gömbölyű veréb. Csak ne nyitná ki a száját. Elázott kis veréb. Vetkőzik, ki kellene nyitni egy ablakot, megfulladok. Csaknem teljesen bevilágítja a szobát az utcai fény.

— Ne vedd fel!

Nem vette fel. Az egyik ágyfölkötti sarokból pókháló csüng lefelé. Otthonos kis pókháló. Lent az ablak előtt csenget egy villamos. Egész éjszaka járnak itt a villamosok? Nem is tudtam. A szeretkezések egymásutániságában lehetne valami belátható ritmus. Valami általánosan elfogadott. Ezt mindig is szerettem volna. Csönd Fáraót csönd. Fehér csönd. Túlérzékeny ember vagyok, bánt ez a nagy csönd. Túlérzékeny, hallod, Zsuzsa, túl érzékeny . . . De hát te is az vagy, tudom. Jó, hogy ott volt ma veled az ügyvéded is, legalább nem gyötörjük egymást személyesen ezután. Keserű a torkom, inni kellene valamit. Te lány! Adj valami italt! Italt a főmérnök úrnak!